І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXII. Ч. 209. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 9-го ЛИСТОПАДА 1965 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, NOVEMBER 9, 1965 No. 209. VOL. LXXII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Понеділок, 8 листопада 1965

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН ПЛЯНУЄ НОВУ ХАРЧОВУ ДОПОМОГУ ЗАКОРДОННИМ ДЕРЖАВАМ. Досі ЗДА допомагали закордонним країнам, які потребують харчів, тим способом, що продавали їм харчі, які знаходяться в урядових магазинах. Ця допомога відбувалася згідно з законом 480, який кінчається з кінцем 1966-го року. Президент має запропонувати новий спосіб допомоги: або продовжити теперішній закон з деякими змінами, або запропонувати зовсім новий закон, що міг би зватися Харчі для миру, або влучити харчову допомогу до закордонної допомоги, і тоді ті країни мали б дбати про те, щоб в себе збільшувати харчову продукцію, бо ЗДА не зможуть в майбутньому випродукувати харчів для всього світу.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН РАЗОМ ІЗ ДРУЖИНОЮ 17-го ЛИСТОПАДА ГОСТИТИМЕ АНГЛІЙСЬКУ КНЯЖНУ МАРГАРИТУ і її чоловіка ерла Сновдена. В Білому Домі мають бути о год. 8-ій по полудні 140 гостей. Прізвища цих гостей не будуть відомі аж до ранку того дня, коли відбудеться цей обід, получений із балем. Президент і пані Джансон приймуть княжу пару на другому поверсі в жовтій овальній кімнаті. Гості збиратимуться в східній кімнаті, а обід відбудеться в державній кімнаті прийнять. Після обіду оркестра гратиме в балевій кімнаті. Представники преси дістануть подробиці про цей баль аж після його закінчення, але вже тепер відомо, що княжна Маргарита перший танець танцюватиме з Президентом.

НЮЙОРКСЬКИЙ ПОСАДНИК-ЕЛЕКТ ДЖАН В. ЛІНДСЕЙ НЕ ЗМОЖЕ ВЕСТИ ВИБОРЧУ КАМПАНІЮ ЗА РЕСПУБЛІКАНСЬКИХ КАНДИДАТІВ, ані за перевибір нюйоркського губернатора Нелсона А. Рокефеллера в 1966-му році, ані за республіканського кандидата на президента в 1968-му році. Ліндсей заявив, що він виграв вибори як кандидат Ліберальної і Республіканської партій і тому він не може анґажуватися по боці однієї Республіканської партії. Ліндсей заявив, що він відбуде повну чотирирічну каденцію на посту посадника і не буде старатися про жадні стейтові чи крайові становища впродовж найближчих чотирьох років.

ЗДА І КОМУНІСТИЧНА КУБА ПОРОЗУМІЛИСЯ В СПРАВІ ПЕРЕВОЗУ КУБИНСЬКИХ ВТІКАЧІВ. Згідно з цим договором з суботи 5-го листопада кожного місяця мають прибувати до ЗДА по 3,000 до 4,000 кубинців. Початок цієї акції має початися найпізніше 1-го грудня ц.р., а кінцевої дати не визначено. Зможуть прибувати сюди ті кубинці, які мають вже родину у ЗДА. Сподіваються, що на основі цього договору прибудуть сюди понад 100,000 кубинців. Досі до ЗДА прибули вже 250,000 кубинських втікачів. Перед кризою з совєтськими ракетами в 1962-му році прибували до ЗДА місячно по 8,000 кубинців. Президент Джансон вдоволений із цього договору, він ще 3-го жовтня обіцяв прийняти кубинців до ЗДА.

5 ПАЦИФІСТІВ В НЮ ЙОРКУ 6-го ЛИСТОПАДА СПАЛИЛИ СВОЇ ВІЙСЬКОВІ КАРТИ на знак протесту проти війни у В'єтнамі. Це сталося на очах 1,500 осіб, які зібралися на демонстрацію на Юніон Сквері в Ню Йорку, і на очах поліції та аґентів Федерального Бюра Інвестиґацій. Пацифістам вдалося спалити військові карти, хоч протидемонстранти скеровували на них апарати до гашення вогню. Палячи військові карти, пацифісти наражуються на кару п'ятирічної тюрми і 10,000-долярової гривні. Під час демонстрації нікого не заарештовано. Між демонстрантами, які подерли військові карти, тільки один був такий, що може бути покликаний до війська.

У СВІТІ

НА В'ЄТНАМСЬКОМУ ВОЄННОМУ ФРОНТІ американські бомбовики знищили знову два становища протилетунських ракет, збудовані й вивіновані Совєтами. З 23-ох таких становищ було збито найменше сім американських літаків. Завзята наземна битва відбулась недалеко Плеймі: були там заанґажовані дві сотні американської Першої Кавалерійської Дивізії, кожна по 175 вояків та коло 500 добре вишколених і озброєних комуністів. Здобуто багато зброї.

РАДА БЕЗПЕКИ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПРИЙНЯЛА в п'ятницю минулого тижня, 5 листопада ц. р., резолюцію в справі індійсько-пакистанського конфлікту, закликаючи ці обидві держави до негайного відтягнення своїх збройних сил з теренів, зайнятих під час війни та до безпосередніх переговорів у цій справі. СССР, який 20 вересня ц. р. голосував разом з ЗДА в цій справі, тепер стримався, на знак протесту проти нібито самовільної поведінки генерального секретаря У Танта щодо обсерваторів в Індії й Пакистані. Стрималась також Йорданія тому, що в тій резолюції не згадано нічого про потребу політичної розвязки справи Кашміру.

ТАКОЖ У СПРАВІ КІПРУ РАДА БЕЗПЕКИ ОН ПРИЙНЯЛА РЕЗОЛЮЦІЮ з закликом до кіпрсько-грецького уряду, Греції і Туреччини — не загострювати ситуації на Кіпрі. Туреччина оскаржила знову кіпрсько-грецький уряд у переслідуванні кіпрських турків.

У РОДЕЗІЇ ПРОГОЛОШЕНО ВИНЯТКОВИЙ СТАН з практично необмеженими диктаторськими правами для міністра внутрішніх спрзав, себто поліції. Уряд Айена Смита пояснив цей декрет ніби зростом саботажних актів збоку чорної опозиції. В кацетах Родезії перебувають кругло 350 політичних діячів опозиції. Загострились відносини з Британією внаслідку непогодження щодо складу і компетенцій королівської комісії, яка мала розглянути плян проголошення самостійности Родезії на базі її конституції, що її квестіонують представники 4-ох мільйонів мурин. Білих є там 220.000.

У СПРАВІ ДОГОВОРУ ПРОТИ ПОШИРЕННЯ АТОМОВОЇ ЗБРОЇ Є В ПОЛІТИЧНІЙ РАДІ ОН три проєкти: ЗДА, СССР і 8-ох невтральних держав, членів Женевської конференції роззброєння. Москва заявила, що в дебатах над цими проєктами вона не буде заторкувати проблеми В'єтнаму і участи Америки в тамошній війні. Але вона далі вимагає ґарантій, що Західня Німеччина не дістане безпосередньо, ані посередньо доступу до атомової зброї, самостійно чи в рямцях Атлантійського Союзу (НАТО).

В ТОКІЮ ВІДБУЛАСЯ ВЕЛИКА ДЕМОНСТРАЦІЯ комуністів і їх поплентачів проти уряду прем'єра Ейсаку Сато, протестуючи проти заміру уряду нав'язати нормальні дипломатичні взаємини з Південною Корею. Керівна Ліберально-демократична партія має в японському парляменті 288 послів на всіх 476 і напевне ратифікує договір з Південною Корею 15 листопада ц. р. Вища палата закінчить дебати до 13 грудня.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ, ФІНАНСОВІ, КУЛЬТУРНО-ВИДАВНИЧІ ТА ЗАГАЛЬНО-ГРОМАДСЬКІ СПРАВИ БУЛИ ПРЕДМЕТОМ ЧЕРГОВИХ НАРАД ЕКЗЕКУТИВИ УНС

Джерзі Сіті. — Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу — як уже коротко інформовано в попередньому числі „Свободи" — відбув минулого четверга, 4-го листопада, свої чергові наради, розглянувши на них ряд актуальних організаційних, фінансових, культурно - видавничих та загально - громадських справ. Окрему увагу під час цих нарад приділено справі чергової, 26ої конвенції УНС, що має відбутися в травні наступного, 1966-го року в Шикаґо. В нарадах взяли участь усі члени Екзекутивного Комітету: гол. предсідник Йосип Лисогір, який проводив нарадами, заступники гол. предсідника інж. Степан Куропась і Анна Герман, головний секретар д-р Ярослав Падох та гол касир Роман Слободян, як також ред. А. Драган. На початку повстанням з місць та хвилинною мовчанкою вшановано померлого недавно в Ню Йорку президента Української Народної Республіки в екзилі сл. п. д-ра Степана Витвицького.

Звіт предсідника і його заступників

Гол. предсідник Йосип Лисогір, відкривши наради, дав загальний огляд стану і розвитку УНСоюзу за останні місяці і з'ясував ряд актуальних проблем, що вимагають рішень. Звітодавець інформував, що фірма акчуаріїв, яка займається справами УНСоюзу та яка тепер поповнилася новими фахівцями, розглядає можливість дозволеного тепер законом та переведеного вже деякими братськими організаціями злиття адміністраційних фондів з посмертними. Звітодавець дальше інформував, що УНС плянує в наступному році збільшити висоту виплачуваних членам дивіденд, яка тепер сумарично доходила б, а то й перевищувала б 50 відсотків чистого річного прибутку у фінансах УНС. Виникає можливість обрахунків дивіденд для кожного забезпеченого на відповідній науковій базі, залежно від часу членства в УНС. Докладніше ці справи будуть з'ясовані на чергових нарадах Екзекутиви ще перед закінченням цього року. Розглядається тепер також справу дальшої і повної модернізації системи праці в Головній Канцелярії УНС, що мала б відбуватися при допомозі найновіших машин. Екзекутива УНС продовжує свої пошукування за відповідним новим приміщенням для УНС, але досі ще не натраплено на нічого відповідного. Багато уваги віддав п. Лисогір справам Канадійської Канцелярії УНС. Схарактеризувавши загальний стан і розвиток в-ва „Свобода" та оселі „Союзівка", звітодавець в дальшому ствердив, що загальний організаційний і фінансовий розвиток впродовж десятьох місяців цього року відповідає, а в деяких випадках перевищує подібний розвиток у минулому році. Цього року УНСоюз організаційно збільшився за останніх десять місяців на понад 600 нових членів, покривши також поважні втрати, що їх завдають УНСоюзові смертність між членами, дозрівання чи згрошевлювання грамот і подібне. Фінансово УНСоюз за десять місяців цього року збільшив своє майно на 1,200,000.00 долярів. Цього року УНСоюз сильно зактивізував свою участь у крайовому та стейтових Конґресах Братських Організацій. Репрезентанти УНС входять до правління багатьох з цих Конґресів. Відвідини й активність Відділів та їх Округ, як і ряд актуальних загально - громадських справ були дальшим предметом звітування п. Лисогора, який ще окрему увагу приділив справі 26-ої конвенції УНС в травні наступного року в Шикаґо та з'ясував запропоновані Статутовою Комісією деякі поправки і доповнення до статуту УНСоюзу. Статутова Комісія із адв. Іваном Панчуком на чолі та з м-гром Іваном Телюком, який виконує функції секретаря Комісії, меценасом Василем Палідвором, гол. радним Богданом Зоричем й адв. Іваном Романишиним у складі, приготовила свої пропозиції на письмі й копії тих пропозицій були передані усім членам Екзекутиви.

Заступники гол. предсідника інж. Степан Куропась та пані Анна Герман своїми заввагами та інформаціями доповнювали звіт п. Й. Лисогора.

Звіт Гол. Касира

Гол. касир Роман Слободян у першу чергу поінформував Екзекутиву про біжучі інвестиції в бондах, що виносили $533,188.00, та в гіпотечних позичках, що виносили $565,690.22. Передбачено нові гіпотечні позички для членів УНС та для

(Закінчення на стор. 4-ій)

Несподівано помер у Ню Йорку проф. д-р Володимир Калина, видатний учений, кол. старшина УСС

Ню Йорк. — В п'ятницю 5-го листопада ц. р. помер перевезений зранку з дому до лікарні на серцеву атаку видатний український учений математик і фізик, колишній поручник Українських Січових Стрільців, д-р Володимир Калина. Покійний народився 18-го серпня 1896 року. Після скінчення гімназії зголосився до УСС-ів і перевів з ними у рядах УГА цілу визвольну війну. Став командантом сотні і адьютатом куреня. Після війни працював у пресовому концерні Івана Тиктора. На еміграції був директором української гімназії в Зальцбурзі. У Ню Йорку був, як дійсний член НТШ, членом її Управи, в минулій каденції делеґатом до Головної Ради НТШ, був першим головою Шкільної Ради при Українському Конґресовому Комітеті, до останнього часу був головою Військово - Історичного Інституту при НТШ. Мав друковані фахові праці з ділянки математики як також численні спомини з часів своєї військової служби. Перша Панахида відбулася в суботу 6-го листопада в похоронному заведенні Петра Яреми, яку відправив о. Гр. Хміляр, ЧСВВ. співав хор „Думка". Промовляли: ред. А. Кігічак від Братства колишніх Січових Стрільців і проф. д-р Роман Смаль-Стоцький від Наукового Т-ва ім. Шевченка. Друга Панахида була визначена на понеділок 8го листопада. год. 8 веч., а похорон відбудеться у вівторок 9-го листопада з церкви св. Юра при 7 вул. на цвинтар „Гейт оф Гейвен".

ЛИСТОПАДОВІ РОКОВИНИ

Минулої суботи й неділі, 6 і 7-го листопада, в цілому ряді наших громад відбулися святкування Листопадових Роковин. Звідомлення із деяких із цих святкувань будуть надруковані в черговому числі „Свободи".

Раск бачить успіхи у В'єтнамі — підтримує НАТО проти ідей де Ґолля

Вашингтон. — Державний секретар Дін Раск ствердив на своїй пресовій конференції 5 листопада ц. р., що у війні проти комуністичних партизанів у Південному В'єтнамі прийшов корисний зворот до кращого, але він перестеріг, що впереді ще довга й важка боротьба. Він признав, що бомбардування Північного В'єтнаму не припинило перекидання відтіль допомоги південно-в'єтнамським партизанам у людях і зброї та назвав конкретно два дальші полки північно - в'єтнамської реґулярної армії, які тепер воюють у Південному В'єтнамі. З попередніми трьома полками тепер є в Південному В'єтнамі к. 7.500 вояків північно - в'єтнамської реґулярної армії. Дін Раск ствердив, що й надалі нема ніяких познак на бажання Північного В'єтнаму погодитись на мирові переговори. На тій самій пресовій конференції державний секретар дуже рішуче висловився за збереження теперішнього принципу інтеґрованих збройних сил Атлантійського Союзу, проти якого виступає французький президент Шарль де Ґолль. Раск звернув увагу, що в Європі знаходиться тепер 320.000 американських вояків, оточених — парафразуючи вислів де Голля — „чужинцями" і безпека тих 320.000 вояків вимагає, щоб ЗДА знали докладно характер і військово - політичні пляни своїх європейських союзників. Раск заявив, що ЗДА можуть переговорювати про реформу НАТО тільки тоді, коли матимуть конкретний проєкт такої реформи, як її уявляє собі нинішня Франція.

УККА інформує пресу у зв'язку зі своїм 25-річчям

Ню Йорк, Н. Й. — В п'ятницю 5-го листопада в залі засідань УККА о год. 6:30 вечором відбулася Пресова Конференція Українського Конґресового Комітету Америки, в якій на порядку нарад були актуальні справи, зв'язані з 25-річчям УККА. На пресовій конференції були представники від „Америки" (М. Дольницький), „Народної Волі" (д-р М. Стахів), „Народного Слова" (д-р М. Сидор Чарториський), „Вісника" (Ігнатій Білинський) та від „Свободи" (д-р Л. Луців). Конференцію відкрив директор канцелярії УККА Василь Мудрий, попросивши вшанувати пам'ять д-ра В. Калини, який довший час працював в УККА, і який кілька годин тому помер. Дир. В Мудрий пригадав, що УККА 24-го травня цього року закінчив 25 років свого існування й праці. УККА побудований так, що є завершенням усього національного й політичного життя американських українців, які є зорганізовані у своїх 55-ох центральних товариствах. УККА має 103 Відділи в різних місцевостях ЗДА. Його членами є 1 355 місцевих організацій. В статуті УККА говориться про те, що він — „має координувати й посилювати участь українців Америки в мирних зусиллях Америки" та що має „інформувати про скрутне положення українського народу і забезпечувати всі можливі засоби до підтримки в його героїчній боротьбі за відбудову вільної, незалежної та демократичної Української Держави". УККА має не тільки право але й обов'язок звертатися до українських громадських організацій і до ширших кол громадянства із проханням про підтримку, не тільки моральну, але й матеріяльну. Директор В. Мудрий просив українську пресу, щоб допомогла УККА вияснити нашому громадянству обов'язок підтримувати УККА, який може працювати тільки на тій матеріяльній основі, яку дасть йому українська американська громада. Мґр Іван Базарко інформував представників преси про організаційні справи УККА. Цей фінансовий рік покривається з календарним роком, і треба б, щоб до кінця ц. р. всі українські товариства та установи і всі українці склали свої пажертви на УКА, бо ж тільки тоді він зможе виконати свої обов'язки, які на нього накладає статут.

Мґр. Базарко інформував про працю Шкільної Ради, яка є автономним тілом при УККА. Із Шкільною Радою співпрацює теж відпоручник Шкільної Ради Української Православної Церкви. Шкільна Рада — це Централя шкіл українознавства на терені ЗДА. Вона займається і видаванням шкільних підручників для вжитку не тільки своїх шкіл українознавства, але й шкіл розсіяних по цілому світі, де живе українська еміграція.

При УККА працює інженер Роман Рагожа, як референт молоді. Центральні молодечі організації, які є членами УКА об'єдналися в Конференцію Українських Центральних Організацій у ЗДА. Найкращим виявом співпраці був її виступ на відкритті пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні.

Мґр Роман Клюфас реферував справу видань УКА. Періодичні видання УККА є такі: „Український Квартальник", „Український Бюлетень" (обидва видання англійською мовою) та „Конґресові Вісті" по українськи. Крім того УККА видає окремі видання. Тепер на черзі збірник документів під заголовком „Жидівсько - українські справи" (по-англійськи) і праця д-ра М. Стахова „Комуністичні загарбники України". Д-р Я. Падох, як скарбник УККА, давав вияснення до фінансових справ і просив пресу підтримати цю цетральну українську організацію, якою є — УККА, щоб вона могла виконати свої завдання. Окремі референти давали відповіді на запити присутніх і конференцію закінчено о годині 8:30 увечері.

Футболісти „Тризуба" розгромили 12:0 дружину „Олімпія"

Філядельфія, 7-го листопада — В мистецьких змаганнях Американської Футбольної Ліґи дружина „Тризуба" перемогла високим вислідом 12:0 одинадцятку „Олімпії" з Ню Брітен, Конн. Вже до 18-ої хвилини зустрічі вів „Тризуб" 5:0, виказуючи домінуючу вищість над суперником. До половини підвищили „тризубівці" вислід на 7:0, на що зложилися ворота зі стрілів Ферейри, Ваґнера, Бера, Дос Сантоса і Бенітеза (3). В другій півгрі „Тризуб" здобув дальших п'ять воріт, авторами яких були: Бенітез (2), Ферейра, Яковина і Ваґнер. Стрілець п'яти воріт у цих змаганнях Бенітез відбув у „Тризубі" досі троє змагань і в них стріляв вже 10 воріт, завдяки яким він веде у статистиці найкращих стрільців АФЛіґи.

„Тризуб" стоїть на чолі табелі Американської Футбольної Ліґи з точками 12:2 і відношенням воріт 28:4, а на другому місці „Чорноморська Січ" Нюарк з точками 10:0 і відношенням воріт 13:5.

УСК Ню Йорк і „Чорноморська Січ" Нюарк не мали минулої неділі визначених футбольних змагань.

Заходами НТШ відбулася в Ню Йорку прилюдна конференція про стан української культури в УССР

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗДА влаштувало в суботу 6 листопада ц. р. прилюдну цілоденну пленарну наукову конференцію, присвячену проблемам, зв'язаним із станом і розвитком української культури на рідних землях. Президент Наукових Товариств ім. Шевченка проф. д-р Роман Смаль-Стоцький згадав у своєму вступному слові заходи ще з-перед останньої війни і після неї проти нищення української культури російсько - большевицькою окупаційною владою, зокрема проти мовної русифікаторської політики Москви. У своєму вступному слові проф. Р. Смаль - Стоцький вшанував також пам'ять померлого несподівано минулого дня дійсного члена НТШ проф. Володимира Калини. — Опісля виголошено такі доповіді: проф. д-р М. Стахів: „Суспільна істота сучасної совєтської державности в Україні", проф. В. Чапленко: „Сучасна мовна політика большевиків в Україні", ред. Б. Кравців: „Фальшування української літератури в Совєтах", мистець А. Малюца: „Стан мистецтва в УССР сьогодні", д-р Ф. Мелешко: „Творчість письменників глодосян" редактор В. Давиденко: „Проблема злиття націй в Совєтському Союзі", о. д-р М. Соловій: „Переслідування Української Церкви в Совєтах", мґр. І. Пеленська: „Українська молодь в УССР сьогодні" і проф. д-р М. Чировський: „Економічне поневолення України під Совєтами". Передполудневу сесію закінчив заступник голови НТШ проф. О. Андрушшків, згадавши коротко про стан математично-технічних наук в УССР. Післяполудневою сесією проводив науковий секретар НТША, проф. д-р В. Стецюк, а закінчив II заступник голови ред. І. Кедрин-Рудницький, який заповів від Управи НТШ видання виголошених доповідей окремою книжкою та реасумував виголошені доповіді у резолюціях, що потрібно стверджують переслідування теперішнім режимом в СССР української культури в різних її ділянках.

Українська Вільна Академія Наук відзначає 20-ліття свого існування

Ню Йорк. — Двадцятиріччя з часу заснування Української Вільної Академії Наук на еміґрації в 1945 році відзначають УВАН у ЗДА і Канади ювілейною конференцією, що відбудеться в неділю 14-го листопада ц. р. о 6-ій годині вечора в будинку Академії при 206 Вест 100-й вулиці в Ню Йорку. В програмі конференції заповіджені доповіді проф. Олександра Архімовича, президента УВАН у ЗДА на тему „Українська Вільна Академія Наук в її історичному розвитку" та проф. Ярослава Рудницького, президента УВАН в Канаді, п. н. „Культурна асиміляція чи інтеґрація української діяспори та роля української науки".

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ НА ПОШАНУ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

Торонто. — Єпархіяльна управа Братства Українців Католиків Торонтської єпархії повідомляє, що дня 12 грудня 1965 р. о год. 7:30 в Мессей Голл в Торонті буде влаштована Святкова академія в честь великого сина українського народу — Слуги Божого митрополита Андрея Шептицького в 100-річчя його народження. Участь в академії беруть найкращі мистецькі сили міста Торонта.

ЗБІРНИК У 25-ЛІТТЯ КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Вінніпеґ. — У зв'язку з 25-літтям КУК та VIII-им конгресом українців Канади старанням президії КУК появилася окрема публікація п. з. „Збірник у 25-ліття КУК". Це матеріяли і документи, що їх впорядкував екз. дир. КУК Володимир Кохан. 310-сторінкова праця великої вісімки поділяється на п'ять різних розділів, а саме КУК, Фундація ім. Тараса Шевченка, пам'ятник Тарасові Шевченкові, суспільна служба українців Канади та різне. Серед основних документів подані інкорпораційні акти Комітету Українців Канади та Фундації ім. Т. Шевченка, а також рекомендації Королівської комісії для справ двомовности і двокультурности та багато інших документів та матеріялів, що стосуються діяльности КУК і його 29 складових організацій.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Т-ВА КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА В КАНАДІ

Торонто. — В суботу 30 жовтня 1965 року тут в „Домі Просвіти" відбувся 9-ий Загальний Збір членів Товариства колишніх вояків УПА в Канаді, в якому взяли участь 22 члени і представники відділів та запрошені гості. Нарадами проводила президія в складі: Микола Кулик — голова, Ст. Котеленець — заступник, В. Дідюк — секретар. Після вислухання звітів уступаючої управи обрано нові керівні органи в такому складі: Головна Управа: М. Кошик — голова, І. Козак — заступник, Микола Кулик — секретар, І. Росіл — скарбник, В. Макар — реф. вид. справ, В. Дідюк — реф. зовн. зв'язків, В. Бамбурак, Ю. Гузар, І. Путко, А. Цинцар — члени. Контрольна Комісія: В. Ніньовський, М. Служала, С. Котелець. Товариський Суд: Мих. Кулик, Ю. Рибський, Ол. Політика.

ПОЕЗІЇ ЄВГЕНА МАЛАНЮКА ФРАНЦУЗЬКОЮ МОВОЮ

Париж. — У видавництві видаваного тут французьжурналу — „Франко-Украж урналу „Франко-Український Бюлетень", появилася як окрема відбитка з нього, в серії „Жовте і Блакитне" збірка поезій одного з найвидатніших українських еміґраційних поетів Євгена Маланюка в перекладі на французьку мову. Вийшла збірка з портретом Є. Маланюка і передмовою О. Ждановича. Переклади творів Є. Маланюка зроблені М. Масловою та Ольгою Репетило.

ВІДДІЛ 72-ИЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК ВЛАШТОВУЄ КОНЦЕРТ

Ню Йорк. — В неділю 14-го листопада в годині 4. по полудні відбудеться в Українському Інституті концерт, що його влаштовує Союз Українок, Відділ 72-ий. Програма включає виступи визначної піяністки Марти Цибик, скрипаля Юрія Божаківського і молодої солістки Дениси Марусевич. Керівники програми — пані Марія Лисогір і Стелла Джус. Після програми буде перекуска. Початок програми точно в годині четвертій.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorised July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Тінь де Голля

У четвер 4-го листопада французький президент Шарль Андре Жозеф Марі де Голль проголосив у прикметному йому патетичному стилі заклик до французького народу: або затвердити його на цьому становищі у виборах 5 грудня ц. р. і тим самим „остаточно запевнити майбутність Франції", або — відмовити йому довір'я і тим самим штовхнути Францію в пропасть катастрофи. Бо де Голль був і є переконаний, що теперішність і майбутність Франції нерозривно пов'язані з його особою. Вернувшися до влади в 1958 році, він провів реформу конституції, за якою зберіг республіканський устрій Франції з президентом, прем'єром і парляментом, але насправді він може за Людвиком XIV повторяти: „Франція — це я".

Нема ніякого сумніву, що де Голль буде обраний знову на президента на наступних сім років, без уваги на його 75-річний вік. Не тільки тому, що численна опозиція проти його політики розбита, не всилі сформулювати конкретну конструктивну програму і не може погодитися на одного лідера. Безумовно, партійне розпорошення у Франції є величезним атутом в руках де Голля: він вказує на нього, як на загрозу того політичного хаосу, з якого власне й урятував Францію. Але найбільшою його силою є переконання сірої маси громадян із французьких міст і сел, що дійсно де Голль — вибранець Господній, що він виконує післанництво — піднести Францію знову до рівня дійсної великодержави, відродити її велич, якою втішалася вона за часів Бурбонів, Наполеона і післяверсальського періоду. Як це сформулював один його звеличник: „З де Голлем 49-мільйоновий французький нарід почуває себе так, наче він 150-мільйоновий, а без де Голля, що його тільки 49 мільйонів".

У патетиці де Голля є багато романтичної фікції, але є й велика доза реальних успіхів, головно в ділянці внутрішньополітичної стабільности влади та господарського відродження. Але його змагання відродити „велич" Франції довели до гострого конфлікту з п'ятьма західньоевропейськими союзниками із Европейської Економічної Спільноти, з Британією та з Америкою. Він проти будь-якої такої европейської політичної й господарської єдности, яка хоч би в мінімальній мірі обмежувала суверенність Франції, і він проти Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) в його нинішній структурі, з одним головним штабом та з американським генералом у проводі, бо таке НАТО він утотожнює з „американською суприматією", яка „понижує гідність Франції". Він проти того, щоб союзницька з Францією Західня Німеччина мала голос у військовій політиці Европи, і він боронить стару концепцію французько-російського союзу, утотожнюючи СССР з Росією, поза якою не визнає на Сході Европи інших країн і народів.

Між пречисленними політичними карикатурами появився недавно в газетах рисунок, як від довгого носа де Голля падає тінь з одного боку на половину суходільної Европи, з другого — на Атлантійський океан. Одною з найбільших сучасних проблем є турбота: чи ця тінь зблідне за дальшого урядування де Голля, чи поглибиться, з поганими наслідками для вільного світу і Франції, як його важливої інтеґральної частини.

Безславне завмирання

Віддзеркаленням росту й сили якогось руху чи суспільно-політичного напрямку є завжди видавана членами або прихильниками цього руху чи напрямку преса — часописи й журнали. Так же само найпершим виявом занепаду даного руху є зменшення кількости публікованих ним пресових органів або ж скорочення їх об'єму чи частоти їх виходу, або й об'єднування кількох органів в один.

Так звані проґресистські часописи, що появляються в ЗДА і в Канаді, часто-густо вихваляються великою кількістю своїх прихильників широким впливом на українську еміґрацію голошених ними совєтофільських чи й просто комуністичних ідей. Однак, коли приглянутися ближче фактичній ситуації, то виявиться, що такого роду вихваляння нічого спільного з дійсністю не мають, і що „проґресистські" організації та їхня преса втрачають безупину членів та читачів і навіть рештки тих впливів, що їх колись мали.

У сорокових і п'ятдесятих роках цього сторіччя комуно-проґресисти диспонували в ЗДА і в Канаді двома щоденниками, кількома тижневиками, рядом журналів, виданих українською та англійською мовами. У Вінніпеґу в сорокових роках виходив комуністичний щоденник „Народна Газета", в Ню Йорку — „Українські Щоденні Вісті". Сьогодні ні одного, ні другого щоденника вже немає: нема за що і для кого видавати. Замість „Народної газети" в Канаді почали виходити два тижневики — „Українське Життя" в Торонті та „Українське Слово" у Вінніпеґу. Нюйоркські „Щоденні Вісті", проклигавши кілька років, перестали бути щоденними і виходять тепер уже просто як тижневик, і то в зменшеному форматі.

Тривалий процес занепаду „проґресистської" преси на цьому не обмежився. Розтіч в рядах „проґресистських" організацій, з яких тікають усі чесніші і хоч трохи свідомі елементи, спричинився до дальшого завмирання їхньої преси. Видавані з великим галасом і ще з більшою витратою різних „пособій", організованих нібито з допомогою збірок на „пресовий фонд", канадійські проґресистські тижневики торонтське „Українське Життя" і вінніпезьке „Українське Слово", припинили свій вихід і замість них з листопада цього року виходить один-одинокий тижневик „Життя і Слово", уже без прикметника „український". В ще гіршій ситуації опинилися колишні нюйоркські „Щоденні Вісті". Перейшовши на тижневик, вони були примушені за якийсь час зменшити формат і об'єм, а тепер стоять перед загрозою ліквідації, бо ввесь їх тираж, призначений для передплатників і для кольпортажі в кіосках, становить всього лише 1 900 примірників. Що означає така кількість примірників, можна встановити, взявши олівець в руки й обрахувавши, що за проданих 2 000 примірників одного числа такої газети видавництво одержить щонайбільше 100 долярів, значить, за чотири числа на місяць — 400 долярів. З такої суми згадана нюйорська газета має оплатити і трьох редакторів, і три поверхи приміщення, і друк та папір газети, випуск одного числа якої коштує щонайменше... 400 долярів. Кожна, навіть не ознайомлена з газетним ділом людина, мусить признати, що видаваний в такій ситуації часопис мав би вже давно збанкрутувати, тобто перестати виходити.

Нічого в світі не можна штучно вдержувати в безконечність. І тому, треба думати, „проґресистська" преса заникне так само безславно, як безславним було її існування.

НІМЕЧЧИНА МІЖ ПАРИЖЕМ І МОСКВОЮ

Мюнхен. — „Холодна любов", — таким словом означив один німецький журналіст теперішній стан франко - німецьких відносин. Можна назвати перебільшенням слова колишнього канцлера Німецької Федеративної Республіки — Аденауера, який недавно попереджав своїх громадян, що Німеччина може опинитися в політичній ізоляції через союз Франції із СССР.

Ознаки зближення між політикою Москви й Парижу були помітні ще навесні 1965 року, коли Францію відвідав совєтський міністер закордонних справ — Громико.

2-го листопада ц. р. закінчив свою п'ятиденну візиту в Совєтському Союзі французький колеґа Громика — Кув де Мурвіль. Дружні розмови, подорожі до берегів Чорного моря, бенкети із сердечними промовами між російськими провідниками та французьким міністром і нарешті пресове повідомлення про цю подію, опубліковане в Москві й Парижі, — все це зацікавило і непомалу збентежило німецьке політичне суспільство.

Хоч у франко - совєтському комунікаті не згадано ані словом основної европейської проблеми — Німеччини, кожному ясно, що німецьке питання було головною темою розмов між французьким міністром і росіянами в Москві. У повідомленні згадано про „европейські проблеми безпеки" та про згоду урядів Франції й СССР діяти проти передачі атомової зброї іншим державам, бо з того виникає небезпека для цілого світу.

Москва всяким способом відмовлялася відкрити своєму союзникові — Китаєві — секрети виготовлення атомових бомб. Тепер, коли китайці власними силами почали фабрикувати атомові бомби, колишня дружба між двома комуністичними імперіями відійшла в забуття.

Німецька Федеративна Республіка не чує себе в безпеці перед аґресією із Сходу. Недавні маневри армій Варшавського Військового Пакту у совєтській зоні Німеччини мали виразно аґресивний, не оборонний характер. Тому в німецькому уряді сподіваються, що Німеччині буде дана участь в рішеннях щодо атомової стратегії НАТО.

В той самий час уряд де Голля вважає, що Франція, маючи атомову зброю, може себе оборонити власною силою. Генерал - президент збирається вивести Францію із НАТО в 1969-му році.

Слід зазначити, що в Москві й Парижі існує глибоке недовір'я до Німеччини, як наслідок подій другої світової війни. Німецьке військо було окупантом Франції, і армії Гітлера були під Москвою, над Волгою і на Кавказькому підгір'ї. Тому частина німецької преси уважає, що домагання німецького уряду належати в тій чи іншій формі до „атомового клюбу" не то не поможе об'єднанню розірваної Німеччини, а віддалить це об'єднання в безконечність. Це викликало б новий страх у східніх сусідів Німеччини перед німецькою аґресією і збільшило б рішучість Москви протидіяти об'єднанню совєтської зони із НФРеспублікою.

Німецьку опінію турбує коротка згадка в совєтсько-французькому комунікаті про „культурне" зближення між Москвою і Парижем, про намірену співпрацю науковців - дослідників світових просторів і ін. Де Голль поїде на відвідини СССР в 1966 році, як нововибраний президент Франції, і це буде завершенням політичного зближення між Москвою і Парижем. Кошти цього зближення оплатила б — Німеччина.

Від недалекої візити німецького міністра Шредера в Парижі німці чекають вияснення ситуації.

П. А.

Москва закидає Пейпінґові вину у продовжуванні взаємного спору

Москва. — Цьогорічне традиційне святкування роковин жовтневої революції совєтські правителі використали знову для продемонстрування зразків своєї збройної могутности, як теж для політичної пропаґанди — однаково щодо внутрішньо-комуністичної „сварні в родині", як теж у відношенні до зовнішнього світу. На масовому зібранні у великій залі на Кремлі, у приявності круглo 6.000 запрошених гостей, в тому числі делеґацій з 60-ох різних країн, головним промовцем був цього року перший віце-прем'єр Димитрій Полянский. Він заявив, що Совєти вжили вже всіх заходів для замирення з китайськими комуністами і що тепер слово тільки за тими останніми. Він висловився проти комунокитайської концепції щодо „експорту революції" як теж „експорту контрреволюції". На адресу Америки заявив, що дві справи стоять на перекоді поправи совєтських взаємин з Америкою: американська збройна інтервенція в Південному В'єтнамі та американська тенденція озброїти атомовою зброєю Німеччину. Полянський повторив давні мрячні погрози, що коли б Західня Німеччина дістала доступ до атомової зброї, то СССР „прийме відповідні протизаходи", натякнувши на те, що Москва озброїть атомовою зброєю своїх сателітських союзників з т. зв. Варшавського пакту. У великій військовій параді показано вперше 13 нових совєтських ракет, між ними три міжконтинентальні ракети нібито засягом 5.000 миль, у що західні фахівці сумніваються. Показано теж протилетунські ракети, такі, як їх Совєти доставили Північному В'єтнамові. Між закордонними гістьми був також брат Фіделя Кастра, Рауль Кастро, військовий міністер комуністичної Куби.

Д-р Михайло Куппір

АДМІНІСТРУВАННЯ ЛІТЕРАТУРОЮ

I

Література в совєтській системі є одною з ділянок державної адміністрації, так, як промисловість, сільське господарство чи охорона здоров'я. Але ділянка літературної творчости має ту властивість, що вона не піддається так, як інші ділянки, постулятам раціонального адміністрування. Одним із постулятів є узгіднювання протилежних тенденцій, що виступають у різних сферах людської діяльности. Віддання першенства даній із цих тенденцій може в певних умовинах привести до викривлення властивих цілей адміністрування. В промисловій продукції надмірне намагання осягнути кількісні ефекти має своїм наслідком звичайно погіршення якости. Високі цифри продукції служать тоді пропаґанді, але низької якости продукція не знаходить споживачів. В результаті надмірного натиску на розвиток важкого промислу в СССР бракує на ринку предметів першої потреби.

Література і промислова продукція

Завдання погоджувати протилежні напрями в промисловій продукції може зустрічати труднощі, особливо, коли про перевагу одного напрямку рішає не мотив суспільної корисности, а доктрина. Ці труднощі не є, однак, непоборними, бо всі чинники продукції містяться в засягу адміністрації і скоряються її волі. Адміністрація може поставити кількісну продукцію так, щоб не пошкодити якості, може устійнити властиві пропорції між розвитком важкого й легкого промислів. Господарський плян може визначити норми для різних ділянок продукції, а виконання норм забезпечують в разі потреби численні засоби адміністраційного натиску, як організування „соціялістичного змагання" і „трудових зобов'язань", обов'язкова праця в наднормових годинах і т. д.

Інакше з літературою. Основним постулятом адміністрування совєтського типу щодо літературної творчости є її політична корисність. Чинник політичної корисности підлягає контролі адміністрації. Вона може відповідно інспірувати творців, добирати тематику їх творів, системою „соціяльних замовлень" змусити їх підпорядкуватися політичним директивам. Але цей постулят треба погодити з іншим, який цілковито висмикується з-під адміністраційної контролі і не дає схопити себе в норми пляну: з постулятом мистецької вартости. Посилений натиск на політичну корисність літератури веде до занику її емоціональних вальорів. Літературний товар, витворений в цих умовинах, втрачає свою корисність, бо не знаходить споживачів. Ба, що більше, перестає бути літературою.

Історія літератур уярмлених Москвою народів — це історія боротьби цих двох протилежних заложень: політичного утилітаризму і літературних вартостей. Заложення утилітаризму було особливо чітко й рішуче наголошене за життя Сталіна і осягнуло своєї найвищої точки в інструкціях Жданова. Воно довело совєтську літературу до упадку. Політика партії руйнувала таким чином свої власні цілі.

Ревізія метод

Період по смерті Сталіна став у Совєтському Союзі періодом обмеженої ревізії сталінських методів володіння. Ці методи виявили малу успішність в багатьох ділянках совєтського життя, викликаючи внутрішнє напруження, а на думку Заходу вони діяли навіть провокаційно, часто осягаючи протилежний до наміреного вислід.

Хрущов, а згодом Брежнєв - Косиґін, не могли уже дозволити собі володіти тільки з допомогою погроз, терору: вони зайняли примирливішу поставу всередині країни й еластичнішу поставу назовні. Засада політичної успішности бере покищо верх над засадами сталінської ортодоксії. Це в жадній мірі не є відступом від московських імперіялістичних цілей, чи пак імперіялістичних цілей комунізму, але цього вистачає, щоб викликати в світі неокреслені надії, викликати враження, ніби йдуть якісь зміни, щоб створити настрій очікування.

І не тільки Захід зрозумів так нову совєтську тактику: її так само сприйняли народи на терені всієї московської імперії, а передусім найчутливіший реєстраційний апарат суспільних настроїв — література.

Совєтська література посталінського періоду почала поволі визволятися з пут адміністраційної контролі, відгребуючи з-під наверствовання пропаґанди людину й її життя. В літературних журналах появилися статті, автори яких атакували соцреалізм, домагалися свободи літературної творчости й окреслювали попередню творчість, як „технологічну". Появилася „Відлига" Іллі Еренбурґа, „Пори року" Вери Панової, „Гості" Зоріна. Крізь літературу почала перепливати неначе хвиля свіжого повітря, відблиск розбуджених надій, намагання зірвати з канонами соцреалізму. Чинник політичної корисности був загрожений, літературна творчість стала в обличчі небезпеки „стихійности". І тоді натиснено на гальма.

(Далі буде)

● **Біля Бранденбурзької Брами в Берліні**, яка належить до Східнього Берліну і відмежована від заходу муром ганьби, йдуть таємничі будівельно-мулярські роботи. Гадають, що німецькі комуністи хочуть зробити з репрезентаційної Бранденбурзької Брами один з перехідних пунктів між двома частинами поділеного міста.

УКРАЇНСЬКА ГІМНАЗІЯ В ЯРОСЛАВІ

(У 25-ліття з дня заснування)

Останньою українською гімназією на рідних землях, що проіснувала до 1944 року, була гімназія в Ярославі над Сяном. Минає двадцять п'ять років від часу її заснування, і з цієї нагоди варто присвятити їй хоч коротку згадку, бо в тодішніх часах відіграла вона важливу ролю на наших західніх окраїнах.

З напливом нової еміґрації на Засяння у 1939 році постала потреба в українській гімназії, щоб уможливити місцевій молоді і тій, що прибула з так званого Ґенерал - Губернаторства, продовжувати науку.

Старанням місцевого Допомогового Комітету (УДК) вдалося дістати у німців дозвіл на відкриття єдиної тоді гімназії на терені Галичини, і в жовтні 1940 року розпочалася наука в усіх клясах.

Директором тієї гімназії шкільна влада призначила проф. Євгена Форостину, що у 1940 році провадив у Кракові, а також у Ярославі абітурієнтські курси, з яких скористали учні з незакінченими клясами гімназії. Ярославська гімназія дала змогу українській молоді навчатися протягом чотирьох років аж до приходу большевицьких військ на Засяння в липні 1944 року.

Такі були початки цієї школи, і не легко було її вдержати, з огляду на відсутність відповідного приміщення, брак опалу зимою, брак підручників та інші матеріяльні труднощі.

Гімназія приміщувалася спочатку в кімнатах УДК, в ній провадилося і виклади на дві зміни. Згодом вдалося дістати приміщення у мешканевому домі, і аж у 1942 р. примістилася вона в будинку колишньої польської гімназії, по звільненні його німецьким військом.

У 1943 році, коли почав валитися німецький фронт на сході, нашій гімназії прийшлося знову мандрувати по різних невідповідних приміщеннях, бо будинок знову зайняло військо. Та це не знеохочувало ані учнів ані учителів, і навчання проходило, хоч не раз зимою сиділи вони у клясах у верхніх одягах, з руками у кишенях.

За цей час в гімназії проведено чотири іспити зрілости (матури). Число учнів постійно росло і досягло поважного числа коло 600, які представляли собою всі землі Соборної України від Кавказу по Сян, а радше по Татри, бо і з сіл під Ґевонтом були учні. Також учительський склад мав представників Галичини, Буковини і Наддніпрянщини.

У неділі та інші святкові дні учні йшли до церкви, і теплою порою року мило було бачити дівчат у вишиваних блюзочках. Зрозуміло, що така картина не могла подобатися місцевим полякам і „новонародженим німцям", т. зв. фольксдойчам, для яких Ярослав був „корінно - польським містом". Не подобалося це й „властьімущим", які мали у поляках добрих дорадників. Тож по одному такому церковному поході шеф місцевого Гестапо закликав до себе пароха о. Біляка і спитав його, з якої нагоди влаштовує він маніфестаційні походи вулицями міста. Після того для „святого спокою" похід учнів до церкви відбувався бічними вулицями.

Гімназія мала добрий хор під проводом проф. Мелеха, бібліотеку, влаштовувала спортові змагання, прогулянки за місто та різні імпрези силами учнів. Була вона коедукаційна, себто училися там разом хлопці і дівчата. Для позамісцевих учнів були два гуртожитки, хлоп'ячий і дівочий.

У червні 1941 року німецька влада „заанґажувала" деяких учителів, колишніх військовиків, на перекладачів для армії, яка приготовлялася до походу на Схід. Пішли за перекладачів і старший уже віком директор Форостина, і наш духовник о. П. Глинський. Пішли ми з надіями, а повернулися розчаровані.

Тоді місце директора Форостини заступив д-р Маркіян Терлецький, який провадив школу аж до її ліквідації у 1944 році.

У 1943 році багато учнів старших кляс зголосилися до Української Дивізії. Деякі з них не повернулися з-під Бродів у 1944 році.

Треба згадати й про учителів, які протягом тих чотирьох років навчали в гімназії. Директорами були, як уже сказано, Євген Форостина і д-р Маркіян Терлецький, а вчителями в позабучнім порядку: д-р В. Вас, Є. Волосянський, д-р Є. Грицак, о. П. Голинський, о. Гриневецький, інж. Грицик, В. Ґрех, В. Ґлова, Д. Іващкевич, О. Залеський, д-р П. Ісаїв, І. Красник, О. Ліськевич, П. Мелешко, Н. Мелех, В. Наконечний, д-р О. Павлюк, О. Руснак, пані С. Чехович, Р. Чубатий, К. Шанковський, Г. Яловий і М. Яськів. Шкільним лікарем був д-р Борим, а по його трагічній смерті, (застрелений поль. боївкою) д-р Литвин. Секретарем школи був Орест Городиський, а по його відході на перекладача панна Леся Шабаневич.

При цій нагоді треба згадати й про інші українські школи на терені Ярослава, які існували у ті воєнні роки: повну народну школу, директором якої спочатку був д-р М. Терлецький, а згодом Василь Вербенець; торговельну школу під управою дир. Леоніда Бачинського; школу домашнього господарства для дівчат під керівництвом Марійки Ціховляс; курси для провідниць дошкілля під управою пані Н. Козак та музичну школу, яку провадила піяністка Витвицька - Сливинська, а згодом О. Залеський.

І учні й учителі тих шкіл розлетілися у 1944 році в різні сторони, немов птахи, на яких напав яструб. Деякі зійшли вже з цього світу. А ті, що ще живуть, повинні злетітися наступного року в Чикаґо, де в днях 3-5 вересня відбудеться з'їзд земляків Ярославщини та Засяння.

● **В Ізраїлі 79-літній колишній прем'єр Давид Бен Ґуріон**, який виступив з заснованої ним колись Мапай-партії і заснував іншу партію, під гаслом боротьби проти свого колишнього співробітника і протеґованого, 70-літнього прем'єра Леві Ешколя, дістав кілька днів тому у парляментарних виборах на свою листу всього 10 мандатів, а Ешколь дістав їх 43. БенҐуріон все ж заповів кампанію проти уряду Ешколя, роблячи йому різні закиди персональної натури, які радше помогли Ешколеві у виборах.

Д-р Володимир Ґалан

1-ИЙ ЛИСТОПАД І НАШІ ЗАВДАННЯ

Доповідь, виголошена на Листопадовому Святі у Філядельфії 31-го жовтня 1965-го року

(1)

Сьогодні згадуємо велику історичну подію — здобуття городу Льва вночі з 31-го жовтня на 1-го листопада 1918 року новоствореною Армією ЗОУНР.

З історичного боку важливе те, що армія, створена впродовж кількох годин з колишніх запасних австрійських полків, склала присягу українській владі і вночі, уже під проводом часто зовсім нових старшин — зайняла Львів і почала його оборону.

Згодом ця спершу мала горстка оборонців Львова розгорнулась у стотисячну Галицьку Армію, яка ставила опір потузі цілої польської держави, здобула у співдії з Армією УНР Київ та вкрила своїм трупом українську землю.

Колишні члени Української Галицької Армії і все українське громадянство обабіч Збруча з гордістю пригадують Перший Листопад, знаючи, що в тих обставинах і в тому міжнародному положенні галицька вітка українського народу склала з успіхом іспит державної зрілости, хоч все таки „встоятись не було сили".

Святкуючи історичні події, згадуємо геройські діла наших предків, при тому пізнаємо помилки та причини невдач і доходимо до правильних висновків на майбутнє. Таку ціль мають і сьогоднішні сходини — з одного боку пізнати геройство оборонців Львова, його облогу, чортківську офензиву, відступ за Збруч, здобуття Києва, знов відступ, страшне десяткування армії плямистим тифом.

І мимоволі приходить запит: чи було це все конечне? Чи був може інший вихід з положення? І як нам тепер діяти, щоб не повторилась історія цих невдач, як вже повторилась в 1941-му році з тими самими наслідками.

У січні 1920 року, коли Галицька Армія відходила на південь і перший та другий корпуси розташувалися в околиці Чечельника і Бершаді, недалеко Балти — прийшов наказ, щоб кожна бриґада піхоти і кожний полк артилерії вислали по одному представникові в делеґації до Начальної Команди, яка в той час перебувала у вагонах на залізничій станції в Крижополі.

Як представник 10-го артилерійського полку, який був тоді на постої в селі Оленівка біля Балти, 23-го січня 1920-го року я виїхав з моїм вістовим до м. Чечельник, де прилучився до решти представників полків артелерії першого й другого корпусів і бриґад піхоти — і ми всі разом 24-го січня виїхали вантажним вагоном до постою Начальної Команди в Кодині.

В дорозі велася між нами гаряча розмова про страшний тиф, заломання запільної громадської організації, провал білих москалів і наступ червоних. Здавалося, що для фізичного рятунку Галицької Армії єдиним виходом було б укласти перемир'я з большевиками.

25 січня ми приїхали на станцію Кодина і пішли до вагона начального вождя ген. Микитки і його шефа штабу ген. Ціріца. Вони привітали нас дуже щиро, бажаючи почути думки фронтовиків. Після нашого звіту ген. Микитка сказав, що він радо передасть командування Армії в інші руки, коли б було таке бажання фронту.

Після нього промовив шеф штабу ген. Ціріц приблизно в такому дусі: Йому відоме трагічне положення Армії, але міжнародне положення вимагає від нас величезного напруження сил. Це двобій між двома світами — Сходом і Заходом, і від нас залежить, з ким підемо — куди поведемо Армію і ввесь український нарід. Він вважає, що нам треба лучитись тільки з Заходом, бо до нього належить наш нарід своєю культурою, усім своїм світоглядом. Коли підемо на Схід — раз назавжди зірвемо зв'язок із Заходом, і тому — хоч він не знає, чи Румунія пропустить нас на свою територію, ми повинні навіть силою пробиватись на Захід.

У вагоні запанувала мертва тиша — всі слухали цього визначного військового знавця. — „А коли ваші думки інші, — заявив він, — я радо складу обов'язки шефа штабу і буду виконувати такі обов'язки, які накладе на мене Начальна Команда".

Всі приявні одноголосно виявили йому повне довір'я і висловили бажання, щоб він продовжував свою працю, як шеф штабу — і вивів Галицьку Армію в „обіцяну землю".

На місце Уряду, який виїхав за кордон, створено — Політичний Відділ Армії.

При цій нагоді хочу тут спростувати закиди деяких наших каварняних стратегів, нібито ген. Микитка і ген. Ціріц діяли на власну руку на шкоду Армії. Обидва ці генерали найглибше переживали долю Армії — боліли її положенням і шукали шляхів рятунку, як чесні, хоробрі лицарі.

Та ця проблема — Схід чи Захід, так знаменито виложена шефом штабу Української Галицької Армії, не вирішена між нами донині.

Коли ми підготовляли чин Першого Листопада у Львові, тут, у Філядельфії, зібрались вже 26-го жовтня 1918 року представники поневолених Австрією народів і проголосили їх право на самовизначення, — один з 14-ти пунктів мирових умов, проголошених президентом В. Вільсоном. Були там і українці.

Філядельфія, Па.

АКАДЕМІЯ В ЧЕСТЬ СЛУГИ БОЖОГО АНДРЕЯ

Академія в честь Слуги Божого Андрея Шептицького відбудеться у Філядельфії, Па, 11-го грудня, о 7-ій годині ввечері, у великій залі в Бенджемін Френклін Гай Скул, при вул. Брод та Грін.

Участь в Академії візьме чоловічий хор „Прометей", святочну промову виголосить о. декан Мирослав Харина. Декорацію залі запроєктує мистець проф. Петро Андрусів. Вжито заходів, щоб найкращі мистці слова, співу і музики взяли участь в Академії.

Це торжество влаштовують місцеві католицькі товариства, а саме: сеньйорська і студентська „Обнови", місцевий відділ Українського Християнського Руху та три Марійські Дружини Жінок — при катедральній церкві, при церкві Христа Царя і при церкві св. Отця Миколая.

Представники цих товариств, на засіданні 24-го вересня вибрали комітет для підготови Академії.

У склад його входять: д-р Данило Богачевський — голова, д-р Микола Ценко, перший заступник голови, д-р Марія Струтинська — другий заступник голови, д-р Петро Ісаїв — організаційний референт, мґр. Тарас Печерський — секретар, студентка Люба Ковалишин — делеґатка місцевого відділу „Обнови", д-р Микола Рибак — пресовий референт.

Комітет уповажнено кооптувати інших членів, відповідно до потреби.

Згаданий комітет просить, щоб українська місцева громада не влаштовувала інших імпрез в день Академії, тобто 11-го грудня ц. р.

М. Р.

Бюлетень Товариства Українських Бібліотекарів Америки (ТУБА)

В липні Товариство Українських Бібліотекарів Америки видало чергове число Бюлетеня з гарно оформленою обкладинкою - світлиною Шевченкового пам'ятника у Вашингтоні та з багатим змістом (53 сторінки).

Бюлетень ТУБА зредаґований головою ТУБА д-ром Романом Вересом та заповнений статтями його пера. Крім статтей українських, вміщений і звіт із бібліотечного форуму в Ню Йорку по англійськи (інж. Ігор Петренко).

Д-р Р. Верес в статті „Чи треба нам Товариства Українських Бібліотекарів в Америці", говорить про конечність професійної організації українських бібліотекарів у ЗДА. Друга його стаття „Участь українських бібліотекарів Америки в житті української спільноти та пропаґанда української справи в англомовному світі". Д-р Ілля Витанович в статті „Проєкти, що їх нелегко здійснити", заторкує конечність існування об'єднаної аґенції видавництв української книги, та реєстру україніки у вільному світі. Бюлетен прикрашений на різних сторінках хронікою діяльности наших бібліотекарів, позбираною д-ром Р. Вересом. Про співпрацю українського видавця, книгаря та бібліотекаря є стаття мґр. Еміля Басюка. Про „Центр української документації — його організація і праця" написав мґр. Дмитро Штогрин, який очолює вже Український Біографічний Довідник, який заплановано видавати. Д-р Верес помістив теж статтю „Архів еміґрації при Університеті Міннесоти" та про Український Бібліографічний Центр, якого нам треба у вільному світі. Йому належить теж і рецензія на працю д-ра Степана Ріпецького „Бібліографія джерел до історії УСС-ів", виданої в Ню Йорку, Видавничою Комісією Братства УСС-ів 1965 р. В Бюлетені є звіт про діяльність ТУБА від липня 1963 р. по липень 1965 р. Є проєкт статуту ТУБА і згадки про діяльність українських бібліотекарів, (мґр. Дм. Штогрин). Є згадка про смерть бібліотекаря д-ра Ярослава Сушкова. Адресар українських бібліотекарів в ЗДА, Канаді та Австралії є на стор. 44 - 49. Бюлетень є циклостилевим виданням та коштує одного доляра. Набути його можна в наших книгарнях в Ню Йорку або в осідку товариства в Шикаґо, при Українськім Музею в Шикаго.

Д-р Ол. Соколишин

Шикаґо, Іллиной

РОКОВИНИ СМЕРТИ СЛ. П. ПОЛК. А. МЕЛЬНИКА

Воящькі організації і ОДВУ в Шикаґо, при численній участі громадянства, урочисто відзначили першу річницю смерти шефа штабу Дієвої Армії УНРеспубліки і голови Проводу Українських Націоналістів сл. п. полк. Андрія Мельника.

31-го жовтня. Саме в цей день на могилі Полковника в Люксембурґу відбувалося відкриття пам'ятника з Панахидами і Жалібною Академією. Шикаґо з'єдналося молитовно й жалібними сходинами з українцями над могилою Великого Українця.

В 12-ій годині в Соборі св. Володимира Всч. о. протопресвітер Білецький відправив Панахиду за спокій душі сл. п. Полковника. Слово Всч. о. було таке зворушливе, що воно залишиться в нашій пам'яті довгий час. Прекрасний спів хору під керівництвом проф. Трухлого, похилені під час співу „Вічная пам'ять" прапори Союзу Українських Ветеранів, ОбВУА, Братства Першої Дивізії УНА, Вільного Козацтва і ОДВУ, щирі молитви заповненого Собору, — витворили глибокий настрій пошани до людини, яка все своє життя гідно й величнo служила своєму народові.

О годині 1-ій по полудні о. монс. Леськів, о. Костюк і о. Білинський відправили Панахиду за спокій душі сл. п. Полковникові в катедрі св. о. Миколая. Хор під керівництвом д-ра Кокурудза прекрасним співом звеличав Панахиду.

Цього ж дня о год. 5-ій по полудні відбулися Святочні Сходини в залі при Соборі св. Володимира. На сцені в зелені портрет сл. п. Полковника і почесна стійка з прапорами СУВ, ОбВУА, Вільного Козацтва і ОДВУ. При звуках сурми сурмача Української Оркестри представники українських комбатантів, п. інж. Артимович і пор. Л. Рихтицький склали вінок з червоної калини перед портретом Полковника. Військовим апелем проводив ппор. Евстахій Ільницький. Промову виголосив заступник голови ЦУправи ОДВУ інж. Ст. Куропась. Того ж дня і в українській православній церкві св. Софії відправив панахиду Всч. о. Архимандрит Олександер.

Ганна Черінь в день смерти сл. п. Полковника писала:

Він все віддав, без жадного прибутку
В змаганнях за Соборну Україну,
Лиш рідної землі маленьку грудку
З собою взяв на згадку в домовину.

Закінчуючи своє слово рік тому на могилі Полковника, ред. Олег Штуль-Жданович, голова ПУН, сказав таке: „Нехай ця грудка землі української шепче вам вічно, що вона не забуде одного з найкращих своїх синів, який віддав усе, кличучи на шлях служіння Україні своїх братів і послідовників. У свій час вона скаже, наскільки ми сповнили наші зобов'язання перед нею і перед вами"

Громадянство нашого міста в той день виявило зрозуміння перед отою грудкою землі української в могилі Незабутнього Полковника й перед Його величнім Духом. Академію закінчено відспіванням національного гимну „Ще не вмерла Україна".

Інж. Дм. Пілецький

● **В Покогамі в Японії** скінчать в грудні цього року будову найбільшого у світі корабля: танкера „Токіо-Мару", містоти 150.000 тонн. Будова того корабля - велетня ведеться в ході своєрідних переговорів між великими нафтовими компаніями, що замовляютя для себе танкери: ось так „Шел Ойл Компані" замовила чотири нафтоналивні кораблі (танкери), кожний містоти 165.000 тонн. „Токіо - Мару" коштуватиме 12 мільйонів дол. він довгий на 1.005 стіп. найдовший пасажирський корабель у світі, „Іль де Франс" має 1.035 стіп довжини.

Шикаґівська Округа Союзових Відділів відбула свої організаційні наради

Шикаґо. — Вечором 16-го жовтня відбулись тут в домі 423 Відділу Окружні Союзові наради Відділів УНСоюзу в справах успішного завершення перед - конвенційної кампанії за новими членами в останніх трьох місяцях ц. р. Зборами проводив містоголова Окружного Комітету, п. С. Паньків у заступництві голови п. Н. Олека, який із оправданих причин не міг бути на них. Поза відділовими урядовцями, що репрезентували свої Відділи, були також присутні три головні урядовці, а саме: заступник гол. предсідника — інж С. Куропась, гол. контролер — І. Іванчук та гол радний — М. Куропась як теж організаційний референт і окружний організатор М. Ольшанський.

Всі організаційні справи, а зокрема як закінчити успішно кампанію за приєднання нових членів, реферував обл. орг. УНСоюзу п. Володимир Гірняк. По трьох годинних нарадах і дискусіях вирішено, що успішно цю працю буде можна закінчити лише збірними пляновими зусиллями, між якими треба розуміти всіх відділових урядників, а також місцевих відділових і окружних організаторів. Пляни тієї організаційної праці мають зрозробити й належно підготовити урядовці окремих Відділів власними силами або при допомозі обласного чи окружних організаторів і зараз же таки переводити їх у життя в тих останніх трьох місяцах, щоб належно підготовитись Окрузі стрінути в цьому місті Конвенцію, яка відбудеться в 1966-му році.

Присутні відділові урядовці прирекли сумлінно виконати ту працю, а тих, що не прибули на ці наради, вирішено повідомити обіжним листом і пояснити їм їхні обов'язки відділових урядовців. Уже кілька років під ряд Шикаґівська Округа вела перед і перемагала всіх інших у праці над приєднуванням нових членів до Союзових Відділів, тому заявилась вона саме тепер на передодні Союзової Конвенції доложити всіх зусиль знов вийти переможною! І вона вийде, а вийде тому, що це не є бажання Окружного Комітету, але кожного окремого Відділу та його урядовців, які із славою думають прибути на грядучу Союзову Конвенцію.

В. Г.

В глибокім смутку ділимося з Родичами, Приятелями і Знайомими вісткою, що в п'ятницю, 29-го жовтня 1965 року померла на 96-му році життя, наша МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ, вдова по замордованому большевиками

ПРОТОІЄРЕЮ о. ФЛОРУ,

ВАЛЕНТИНА ЯКУБОВИЧ

Похорон відбувся 1-го листопада 1965 року на цвинтарі Елмвуд, Chicago, Ill.

ВІРА і ТИМОФІЙ ПЕЧЕНЮК — донька і зять
ІННА і ПЕТРО ВРУБЛІВСЬКІ — внуки
ЗОЯ і МИКОЛА ФИЛИПОВИЧІ — внуки
АНДРІЙ і ВОЛОДИМИР — правнуки

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

бл. п. АННИ ОЛЕКСІЄНКО

будуть відправлені

ПАНАХИДИ

в неділю, дня 14-го листопада 1965 р.

після Служби Божої в Церквах Православних:
в ШИКАҐО в Катедрі СВ. ВОЛОДИМИРА
Митр. Протопр. о. Ф. Білецький
в КЛІВЛЕНДІ в Церкві СВ. АНДРІЯ ПЕРВОЗВАННОГО
Мит. Прот. С. Іващенко
в ДЕНВЕРІ в Церкві СВ. ПОКРОВИ
Прот. о. Ф. Діателович

Запрошуємо Приятелів і Знайомих до спільної молитви за спокій її душі.

Горем прибиті:
чоловік — ПЕТРО з донькою і її чоловіком
Діти покійної Анни і родина

Ділимося сумною вісткою, що дня 5-го листопада 1965 р. відійшов у Вічність наш Дорогий Основник і Директор Реальної Гімназії в Зальцбурзі

Д-р ВОЛОДИМИР КАЛИНА

•

Шановній Рідні Покійного висловлюємо наші щирі співчуття.
КОЛИШНІ УЧНІ ЗАЛЬЦБУРЗЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

ГОЛОВНА РАДА НАУКОВИХ ТОВАРИСТВ ім. ШЕВЧЕНКА і НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в ЗДА

ділиться сумною вісткою з Членством і Прихильниками Української Вільної Науки, що 5-го листопада 1965 року ненадійно помер

Д-р ВОЛОДИМИР КАЛИНА

дійсний член НТШ, довголітній член Президії — містоголова і Управи НТШ в ЗДА, член Головної Ради НТШ, Директор Українського Військово-Історичного Інституту, професор УТІ, видатний український науковець-математик, довголітній учитель і директор Середніх Шкіл на Рідних Землях і в Австрії, старшина УСС і УГА, організатор і бувший голова Шкільної Ради УККА, визначний політичний і суспільно-громадський діяч.

ПАНАХИДА — в суботу 6-го і понеділок 8-го листопада ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми при 7-ій вулиці в Ню Йорку.

ПОХОРОН — в вівторок, дня 9-го листопада 1965 р. з похоронного заведення до церкви св. Юра при 7-ій вулиці, а по відправленні Заупокійної Служби Божої Тлінні Останки будуть перевезені на цвинтар Gate of Haven в Йонкерсі, Н. Й.

•

ВП. Пані Дружині та Синам і Рідні, складаємо найщиріші слова співчуття в їх тяжкому горю.

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що в п'ятницю, 5-го листопада 1965 року по короткій і тяжкій недузі упокоївся в Бозі наш Найдорожчий

ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДУНЬО, БРАТ і ВУЙКО

уроджений 18-го серпня 1886 р. в Колоколині, пов. Рогатин, Зах. Україна,

БЛ. П.

Д-р ВОЛОДИМИР КАЛИНА

б. учасник Визвольних Змагань, старшина УСС, дійсний член НТШ, директор Українського Військово-Історичного Інституту, професор Українського Технічного Інституту, основник і бувший голова Шкільної Ради при УККА, довголітній учитель і директор середніх шкіл на Рідних Землях і еміґрації.

ПАНАХИДИ: в суботу 6-го і понеділок 8-го листопада 1965 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми при 7-ій вулиці в Ню Йорку.

ПОХОРОНИ відбудуться у вівторок, 9-го листопада 1965 р. о год. 10-ій ранку з похоронного заведення до церкви св. Юра при 7-ій вул., а по віделуженні Заупокійної Служби Божої Тлінні Останки будуть поховані на цвинтарі Gate of Haven.

В глибокому смутку:

дружина — ОЛЬГА
сини — ОЛЬҐЕРД і ЯРОПОЛК
брат — АНТІН
синова — ФРЕНЗІР
внуки — АДРІЯНА, ВОЛОДИМИР, ПАВЛУСЬ
сестрінок — ВОЛОДИМИР МАРТИНКОВСЬКИЙ з дружиною
шваґер — МИРОСЛАВ ПАВЛІВ з дружиною
Сестра і брат в Україні

ДІЛИМОСЯ СУМНОЮ ВІСТКОЮ З УКРАЇНСЬКИМ УЧИТЕЛЬСТВОМ, ШКІЛЬНОЮ МОЛОДДЮ ТА УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ, ЩО ДНЯ 5-ГО ЛИСТОПАДА 1965 РОКУ НЕНАДІЙНО УПОКОЇВСЯ В БОЗІ

Д-Р ВОЛОДИМИР КАЛИНА

Б. ГОЛОВА ШКІЛЬНОЇ РАДИ, ДОВГОЛІТНІЙ ПРОФЕСОР УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ НА РІДНИХ ЗЕМЛЯХ, НА ЕМІҐРАЦІЇ ТА ШКІЛ УКРАЇНОЗНАВСТВА В ЗДА.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ШКІЛЬНА РАДА УККА

ГОЛОВНА РАДА БРАТСТВА УСС

зі сумом повідомляє Членів Братства і усіх Товаришів Зброї, що в п'ятницю, 5-го листопада 1965 р. відійшов у Вічність

Д-р ВОЛОДИМИР КАЛИНА

бувший старшина УСС, учасник Визвольних Змагань.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Родині Покійного висловлюємо наші щирі співчуття.
ГОЛОВНА РАДА БРАТСТВА УСС

НАРАДИ ЕКЗЕКУТИВИ УНС

(Закінчення зі стор. 1-ої)

народних домів і церков на суму $805,500.00. Звітодавець інформував про касові вплови до УНС з членських вкладок та відсотків від інвестицій, що майно УНСоюзу з кінцем жовтня виносили вже $30,750,000.

Звіт Гол. Секретаря

Звіт з організаційного стану і розвитку склав головний секретар д-р Ярослав Падох, порівнюючи цьогорічні здобутки і втрати з минулорічними в тому самому часі, себто по кінець вересня, бо за місяць жовтень ще не пороблені кінцеві підсумки. В загальному за десять місяців цього року УНСоюз придбав 3,032 нові члени, в порівнянні із 2,881 членом у такому ж часі минулого року. Передбачається, що в жовтні загальна кількість нових членів УНСоюзу у цьому році дійде до 3,400, отже треба ще щонайменше 1,600 членів, щоб виконати встановлену на цей рік організаційну мету на 5,000 нових членів. Звітодавець, як і інші члени Екзекутиви, найбільше уваги віддали саме цій справі: здійснення цьогорічної організаційної мети й здобуття ще дальших 1,600 нових членів упродовж листопада і грудня цього року. Усі підкреслювали, що цю мету можна досягнути, якщо тільки секретарі та інші урядовці Відділів і організатори, а — зокрема — всі кандидати на делеґатів на 26-ту конвенцію виявлять уже традиційну передконвенційну активність. Звітодавець і дискутанти підкреслювали, що як у минулому, так і тепер організаційна активність та кількість здобутих нових членів завжди була і залишиться найбільш рішальною у виборі конвенційних делеґатів. Відділи, які не мають відповідної кількости членів, щоб вибрати одного, двох чи й більше делегатів, мають ще два місяці часу на те, щоб потрібну кількість свого членства досягнути зорганізуванням нових членів. У цій справі буде в найближчих днях проголошений окремий заклик Головного Екзекутивного Комітету УНС. Д-р Ярослав Падох у дальшому звіті розглянув цілий ряд інших актуальних організаційних справ, також відносно поодиноких Округ і Відділів.

Культурно - видавничі справи

Ред. А. Драган, звітуючи за культурно - видавничу ділянку діяльности УНСоюзу, поінформував, що альманах УНСоюзу на 1966-ий рік, присвячений пам'яті Івана Франка з нагоди 110-річчя з дня його народження та 50-річчя з дня його смерти, вже друкується і в листопаді буде висланий всім передплатникам „Свободи". Продовжується працю при підготові другого тому Англомовної Енциклопедії Українознавства, завершується підготова до друку документальна книга про пам'ятник Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні, друкується англомовна Історія УНСоюзу, приготовляється до друку перший англомовний вибір („Дайджест") „Веселки", в переплетні є вже надрукована у в-ві „Свобода" книжка Миколи Понеділка — „Смішні сльозинки", приготовляються запляновані з новим роком дальші зміни і реформи в „Свободі" та англомовному „Українському Тижневику".

Дебати й рішення

Над усіми звітами переведено основну дебату й у висліді винесено відповідні рішення, що будуть напрямними в діяльності Екзекутиви, Головного й Відділових Урядів УНС в найближчих місяцях. Між іншим рішено — у виконанні постанови минулої, 25-ої конвенції УНС, знову звернутися листом до Екзекутиви Українського Робітничого Союзу для вияснення обговорюваних уже від багатьох років та на багатьох форумах можливостей злуки цих двох установ.

Після вичерпання порядку нарад, гол. предсідник Йосип Лисогір у пізніх пополудневих годинах закрив засідання.

З діяльности Денверської Групи УВАН

В рамах виїздної сесії цього літа Денв. Групи УВАН відбулася 19-го вересня в Лос Енджелесі, Каліфор., 57-ма з черги конференція Групи. Вона була влаштована разом з Українським культурним Осередком в Лос Анджелесі.

В просторому приміщенні Українського Культ. Осередку в Лос Анджелесі зібралося 60 гостей на Конференцію.

На початку засідання присутні вшанували вставанням і однохвилин. мовчанкою пам'ять проф. д-ра Володимира П. Тимошенка, голови Денв. Групи УВАН, який помер 15 серпня 1965 р. Голова зборів п. Б. Гірка, одночасно й голова УКО, привітав з приїздом до Лос Анджелесу Денв. Групу УВАН і повідомив про порядок дня.

Під його головуванням вислухано й обговорено три доповіді: Інж. Василь Прохода (Сан Дієго) колишній довголітній в'язень концентраційних таборів Сов. Союзу, який щойно навесні 1965 р. прибув до ЗДА, доповідав на тему „На дні життя. В таборах Сов. Союзу — Воркута". Він зреферував відповідний фрагмент зі своїх споминів п. з. „Записки Непокірливого", кн. І-ІІ, що мають незабаром друкуватися.

Проф. Валентин Гаєвський (Лос Енджелес) виголосив доповідь про „Лесю Українку" й театр". Він зреферував один розділ зі своєї розвідки, готової для друку, а саме — „Лісова Пісня" Лесі Українки.

Інж. Л. Биковський (Денвер) поділився фрагментом із своїх споминів з 1919-20 років п. з. „Моя Кам'янець-подільська доба".

При кінці інж. А. Биковський реферував інформаційно організаційні справи Денв. Групи УВАН.

Після того забрав слово представник УКО п. Іван Овечко. Він розповів про постання й діяльність УКО в Лос Анджелесі. Між іншим повідомив про запроєктовану організацію Історично-Архівної Комісії при УКО. Одним із завдань Комісії має бути опрацьовання — „Історії українців в Лос Енджелесі".

Після засідання УКО влаштував прийняття, на котрому гості й учасники конференції обмінювалися думками про науково-організаційні й інші справи, у зв'язку з відбутою конференцією. Остання виявилася вельми доцільною й плідною.

Л. Б.

КУПУЮТЬ ВІВЦІ ЗА КОРДОНОМ

На ланах радгоспу „Лісна стінка" (Куп'янський район на Харківщині) випасається сім тисяч овець.

Держава, — пише кореспондент „Радянської України" (часопис з 24 вересня) — пішла на великі витрати — закупила за кордоном баранів породи „ромнімарш" і частину ярок.

Сподіваються виплекати отару високопорідних овець і одержувати так звану кросбредну вовну, напівтонкорунку, завдовжки 25 сантиметрів.

Розшуки

ПОШУКУВАННЯ
Василь Безпалко пошукує своїх рідних братів Гриня і Миколу Безпалко, синів Пилипа і Марії, з села Росохач, коло Чорткова. Вони виїхали до Канади після першої світової війни. Хто знав би місцевість їх перебування, просимо написати про те на адресу: Wasyl Bezpalko, 4231 N. 6th Street, Philadelphia, Pa. 19140, U.S.A.
Просимо інші українські часописи передрукувати.

ТАРЗАН, ч. 5 526. Доказ любови . . .

— Чи ви думаєте, що ви дійсно мене любите? — нерішуче сказала Веле.

Маріо притакнув. — І то довший час, моя дорогенька . . . Але після того, можливо, я зможу це доказати!